

Slagkra

KUNST

Vrår-udstilling 2022

★★★★☆

De fleste 80-årige er gået på pension. Og når det gælder Vrår-udstillingen, så har man fornemmet en vis træthed de senere år, men i år, på årsdagen, er der virkelig tale om en slagkraftig og vital 80-årig. Og med næsten 500 værker fordelt rundt i rummene, så kunne man frygte en rodet forestilling, men det hele er ophængt på en meget smagfuld og ordnet måde, så det bliver en sand hyldesfest.

En af træthedsstegnene fra tidligere var, at vi så mange gentagelser for de deltagende kunstnere, der ofte viste værker, der var set før, og som også har været lige netop det, der har lagt mange andre kunstnersammen slutninger i graven for flere år siden, men denne gang er der sat nogle benspænd, hvor flere kunstnere har kastet sig over guldet fra de mange år og givet nye bud på de samme motiver, som "de gamle" så dem. Det er velgørende og meget interessant. Det skaber fornyelse og giver energi til udstillingen.

Flere gange har man oplevet arkitekturen stedmoderlig behandlet i udstillingen, selvom den lige fra begyndelse har haft sin plads i udstillingen. I år er det ganske anderledes. Sikkert fordi man har opstillet et tema: "Enkelhedens Materialer", og på den led folder arkitekturen sig ud og man kan blandt andet kigge nærmere på et bud på, hvorledes Sygehus Nord området kunne udvikle sig i et projekt af team SLA. Og et tilbagekik på Friis & Mølktes sommerhuse på Mols (1963) giver en tidssbue til Friisrummet, som det er i.

Som en fælles betegnelse for værkerne, kunne man bruge erindringen. Det er det, der var, der samles op igen. Det er minderne og erindringen, der vises i nye former. Og det begynder ved døren med et stort maleri af Bjarke Regn Svendsen, der er efter et foto med de to gamle kæmper: Engelund og Hoffmeister. Og gamle fotos kredser Svendsen om inde i salen og minderne er både humoristiske med børn til fastelavn, nostalgiske med ærtæbægning og en smule ubehagelige. Steen Elvén

Og det begynder ved døren med et stort maleri af Bjarke Regn Svendsen, der er efter et foto med de to gamle kæmper: Engelund og Hoffmeister. Og det meste handler om erindringen.

En mindevæg for Tove Anderberg, der døde sidste år, er en flot hyldest til en keramikker, der mestrede den organiske form til perfektion. Her de allersidste værker hun lavede, som er atypiske ikke-keramiske værker, hvor døde blade ved bemalningen besjæles og gøres levende igen. Foto: Troels Laursen

Katja Bjørn inviterer i sin videoinstallation Portrait cabinet til interaktion mellem værk og publikum. Foto: Troels Laursen

En væg med værker af Kirsten Dufou

bylder de første modige flyvere i en farverig serie af gamle fly. Det er muntert og handler om at få luft under ideer og drømme. Bruno Kjær viser et raritetskabinet med genstande, der viser forbindelserne mellem os og naturen og at erindringer aldrig er fulden og færdige størrelser.

En væg i den ene sal, hænger værker af dem, der var før sat sammen med dem der er nu. Det er interessant, for op søger man i dag de steder, hvor vendsysslenske kunstnere fandt deres motiver og inspiration, har landskaberne ændret sig. Mange steder er gårde og læbælter jævnet med jorden for at få større marker. Selv Vendsysslens små byer, der ved første øjekast kan give indtryk af at tiden har stået stille, har ændret sig betydeligt gennem de seneste 50 år. Et godt eksempel på denne foranderlighed er Horne Station, som Engelund malede i 1955. Dengang var der frit udsyn over et åbent landskab. På de næsten 70 år der er gået, har omgivelserne ændret sig markant med trævækst og opførelsen af et cykelskur, som det ses på et stort foto af Niels Fabæk. Den gamle stationsbygning står stadig, men har jeks-lønne

ftig 80-årig

Igennem 80 år er der vist kunst i Vrå og i år er en af de bedste længe

r og Finn Thybo Andersen.

Foto: Troels Laursen

Et stort klimaindspark af en stor tømmerflåde, der bærer navnet Medusa, der spiller på Théodore Géricaults store maleri fra 1819 af mennesker, der klamrer sig til tømmerflåden, som overlevende efter et skibsforslis, og sammenligningen med klimakrisen er lige for.

Foto: Troels Laursen

re sin oprindelige funktion. Og Lene Rasmussen viser en priktegnet parafrase over en lille blyantskitse, som Engelund formulerede over et landskab. Poul Anker Bechs landskab får en tur i Finn Heibergs farver, så det bliver et kendt sted, selvom det ikke findes derude.

Til Engelunds mosaikagtige landskaber, ligger Karen Gabel Madsen poetisk sine farver til markerne og horisonten. I et mørkt rum, lyser Marit Benthe Norheims engel-dansere, hvor en engel har vinger som ører

og det hele handler om tilstedeværelser. Der er skrøbeligt og kraftfuld.

Helga Exner bidrager med en herlig smykkeinstallation, under et maleri af Engelund, der viser kunsternes moder, Marie. En kop på bordet i maleriet er trukket, ituslået, ud i smykker, der står som små skulpturer på et bord. Denne fattigmands musselmalende kop bliver til nænsom erindring og en sød hilsen hen over tiden. Det er smukt i en enkelhed og storhed.

Forfaldet som en erin-

dring ses i Thomas Wolsing fotos ved trappen, hvor man kan filosofere over, hvor man egentlig er lige her og hvem der var der før.

Traditionen tro er der er inviteret gæster med. Morten Schelde viser to store tegninger, der drømmende og urovækkende udforsker, hvad der sker omkring naboers mystiske huse i parcelhuskvarterer. Bjørn Poulsens skulptur Limbo er fra gulv til loft en skulptur af sammenbundne oppustede gummislanger, i stramhed og blødhed. Katja Bjørn inviterer i sin videoinstallation Portrait cabinet til interaktion mellem værk og publikum, når hun som i et moderne kuriositetskabinet åbner en kvindes klædeskab op og etablerer en ny relation mellem det hverdagslige og det spektakulære.

Det er ikke alt sammen erindring, og dog: Husker du da der var insekter? Et stort klima indspark af en stor tømmerflåde, som to af gruppens medlemmer Kirsten Dufour og Hartmut Stockter var med til at sejle gennem Frederiksholms kanal i maj som del af en kunstnerisk happening og aktion imod den voksende klima og biodiversitetskrisse, har også fundet vej til udstillingen og kan give

FAKTA

VRÅ-UDSTILLINGEN

■ I år er det 80 år siden at højskoleforstander Arne Brandt Pedersen fik den idé at spørge maleren Svend Engelund, om han ville lave en udstilling på Vrå Folkehøjskole - en udstilling, der blev startskuddet til etableringen af Vrå-udstillingen.

■ Derved banedes vejen for at moderne kunst kunne formidles ansigt til ansigt i det nordjyske ud fra et oprigtigt ønske om at åbne kunsten op for mennesker på egnen.

■ Et ønske om at kunsten ikke skulle være for de lærde blot- for de indviede - den skulle være for alle! Vrå-udstillingen blev hurtigt en stor begivenhed i Nordjylland, som ikke var forkælet med udstillingssteder for moderne kunst.

■ På Engelunds foranledning blev udstillingen med lokale kunstnere snart omdannet til en sammenslutning af kunstnere fra hele landet.

beskueren en indre bølgen- de refleksion.

En mindevæg for Tove Anderberg, der døde sidste år, er en flot hyldest til en keramikker, der mestrede den organiske form til perfektion. Her de allersidste værker hun lavede, som er atypiske ikke-keramiske værker, hvor døde blade ved bemalingen besjæles og gøres levende igen. Et fint

minde.

Udtrykkene er berigende mange på denne årets Vrå-udstilling og må være et af årets "must see"-udstillinger her i det nørrejyske og desværre skal man skynde sig, da udstillingen kun vises til 28. august, og man kunne have ønsket det var længere, så flere fik glæde af denne firsårige slagkraftige jubilæumsudstilling.

Et stort tillykke skal lyde herfra og vi ser frem til næste år.

Af Troels Laursen
 kultur@dnmh.dk

Vrå-udstillingen 2022

Kunstbygningen i Vrå,
 Engelundsamlingen, Vrå
 Indtil 28. august

BOXIT ØNSKER GOD SOMMER

Vi passer
 på dine ting
 - også mens
 du holder
 ferie

Aalborg C | Østre Alle 102 | Tlf.: 98 19 41 00
 Aalborg Ø | Ølgodvej 2 | Tlf.: 98 19 42 00
 Nørresundby | Virkelyst 1 | Tlf.: 98 19 43 00
 - se mere på www.boxit.dk

BOXIT
 DIT XTRA DEPOTRUM